

Τη χαρά και την ειρήνη τις δίνει μόνο ο Χριστός (Εφεσ. β´14-22) (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Χριστός είναι που δίνει τη χαρά και την ειρήνη

Ως άνθρωποι φιλήσυχοι και ειρηνοφόροι θέλουμε να ειρηνεύουμε και αποστρεφόμεστε την ακαταστασία και την ταραχή. Ως κοινωνία επιδιώκουμε την ειρήνη, γιατί μόνο μέσα σε αυτή χαιρόμαστε πραγματικά και προοδεύουμε. Ως έθνος, εμείς οι Έλληνες, οι έχοντες μεγάλη και κακή εμπειρία πολέμων από επιβούλους εχθρούς, κοπιάζουμε κάνοντας πολλές υποχωρήσεις για να διατηρήσουμε την ειρήνη. Ως Χριστιανοί και μάλιστα Ορθόδοξοι νοιώθοντας τις επιθέσεις του αρχαίου πολεμήτορος επιθυμούμε την ειρήνη «την πάντα νουν υπερέχουσαν». Την επιθυμούμε και προσευχόμεστε γι' αυτήν, γιατί πιστεύουμε ότι η ειρήνη στον κόσμο είναι δώρο Θεού, το ίδιο όπως και ο καλός καιρός και η βροχή και η καρποφορία της γης και η υγεία και η ίδια μας η ζωή. Γι αυτό προσευχόμεστε στο Χορηγό όλων των καλών δώρων, τον «βρέχοντα επί δικαίους και αδίκους» (Ματθ. ε 45), να χορηγήσει την ειρήνη στον κόσμο και γι' αυτό η Εκκλησία μας διαρκώς ευλογεί και εύχεται «ειρήνη πάσι».

Ο Απόστολος Παύλος λέγει ότι ο ίδιος ο Χριστός μας, ο Υιός και Λόγος του Θεού του ζώντος, «Αυτός εστιν η ειρήνη ημών» (Εφ. β 14). Η ειρήνη έρχεται στην ψυχή μας σαν δώρο του ουρανού στην καθαρή και αμίαντη ζωή μας. Ο μολυσμένος από τους ιούς της αμαρτίας δεν μπορεί να ειρηνεύσει για δύο λόγους. Πρώτα γιατί τον ελέγχει η συνείδησή του και δεύτερον γιατί έχει απομακρυνθεί από την καρδιά του ο Χριστός μας, δεν κατοικεί σε αυτήν ο ειρήναρχος Κύριος, ο αινούμενος και δοξολογούμενος στους αιώνες. Η ειρήνη, λοιπον, έρχεται σαν συνέπεια της ενάρετης βιοτής μας και όχι σαν προϊόν επιδεξιότητός μας.

Η ειρήνη αποτελεί το κύριο γνώρισμα της θεότητας και ο ίδιος ο Θεός ονομάζεται «Θεός της ειρήνης» (Β Κορ. ιγ 11). Έτσι, ο σκοπός της ενανθρωπήσεως του Υιού Του ήταν, να επιφέρει την ειρήνη μεταξύ του Θεού Πατρός και των ανθρώπων, ειρήνη η οποία είχε διαταραχθεί από το προπατορικό αμάρτημα και από τις

μετέπειτα αμαρτίες των ανθρώπων. Δεν ήταν σκοπός να σταματήσουν οι πόλεμοι και να επικρατήσει ειρήνη εδώ στον κόσμο. Αυτό ήταν και είναι αδύνατο, αφού οι άνθρωποι δεν δέχονται όλοι τον Χριστό μας, ο οποίος μόλις εμφανίσθηκε αναστημένος στους μαθητές, το πρώτο πράγμα που τους είπε ήταν· «Ειρήνη υμίν» (Ιωάν. κ 19).

Η ειρήνη εξ άλλου χαρακτηρίζεται και είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος: «Ο καρπός του Πνεύματος εστίν αγάπη, χαρά, ειρήνη..» (Γαλ. ε 22). Έτσι, αυτοί που προκαλούν σχίσματα και προστριβές δεν είναι ειρηνοποιοί, δεν είναι πνευματικοί άνθρωποι. Είναι σαρκικοί σαν αυτούς, για τους οποίους ρωτάει ο Απόστολος Παύλος τους Κορινθίους: «όπου εν υμίν ζήλος και έρις και διχοστασίαι, ουχί σαρκικοί εστε και κατά άνθρωπον περιπατείτε;» (Α Κορ. γ 3). Παρόμοια δεν είναι και η φράση του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου: «Όπου ζήλος και εριθεία, εκεί ακαταστασία και παν φαύλον πράγμα. Η δε άνωθεν σοφία πρώτον μεν αγνή εστιν, έπειτα δε ειρηνική...» (Ιακ. γ 16).

Εάν μετρηθούμε όλοι μας με το μέτρο του Ευαγγελίου ελάχιστοι θα βρεθούμε πνευματικοί. Δυστυχώς τηρούμε τους τύπους, πολλές φορές ασυνείδητα, με εκκλησιασμό και με από το περίσσευμά μας ελεημοσύνες, αλλά η διαίρεση, το σχίσμα, η φατρία οργιάζει στην καθημερινότητά μας. Έτσι, πνευματική ζωή χωρίς ειρήνη δεν νοείται.

Οι Άγιοι Άγγελοι του Θεού πάνω από το ταπεινό σπήλαιο της Βηθλεέμ στον ύμνο προ τον ενσαρκωμένο Θεάνθρωπο πρώτα τόνισαν τη δοξολογία του Θεού και ύστερα την ειρήνη στον κόσμο. «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία» (Λουκ. β 14). Εκείνοι που δεν δοξάζουν πρώτα με πίστη και προσευχή τον Ύψιστο Δημιουργό τους, έχουν διαρκείς πτώσεις στη ζωή τους και ως εκ τούτου δεν μπορούν να έχουν ειρήνη στην ψυχή. Ταραγμένη ψυχή πως μπορεί να έχει χαρά και να προάγει την ειρήνη στον κόσμο; Ο λόγος του Παύλου για το Χριστό μας «Αυτός γαρ εστιν η ειρήνη ημών» (Εφ. β 14) μας βεβαιώνει ότι όλο το Ευαγγέλιο του Χριστού στην ουσία είναι η μόνη στον κόσμο υπάρχουσα Επιστήμη περί της Ειρήνης και η απόλυτη εφαρμογή του είναι η απόλυτη ειρήνη. Τα ανδρόγυνα ειρηνεύουν όταν εφαρμόζουν το νόμο του Ευαγγελίου της αγάπης. Στην οικογένεια όπου δοξάζεται ο Θεός, κυριαρχεί η τιμιότητα και η ειρήνη είναι διάχυτη παντού. Όπως η ζέστη είναι συνέπεια της φωτιάς έτσι και η ειρήνη είναι συνέπεια της ενθρονίσεως στις καρδιές μας του Χριστού μας, του Ειρηνάρχου Θεού μας, της προτυπώσεως της αρετής. Το ίδιο συμβαίνει και με τις κοινωνίες των προσώπων. Όπου καλλιεργείται η αρετή οι λαοί ειρηνεύουν. Όπου αυτή ταλαντεύεται η ειρήνη απομακρύνεται και οι έριδες και οι συγκρούσεις και οι πόλεμοι δίνουν το καταστροφικό τους παρόν.

Σήμερα ο Χριστός έχει φύγει από τη ζωή μας. Και δεν έχει φύγει μόνος Του. Εμείς τον διώξαμε με τη συμπεριφορά μας, με τους εγωϊσμούς μας, με τις αμαρτίες μας, με την αυτονόμησή μας. Η απομάκρυνση, όμως, του Θεού μας έχει και τις συνέπειές της. Έτσι, ζούμε σε ένα κόσμο ταραγμένο. Σε ένα κόσμο που ψάχνει να βρει διεξόδους στα αδιέξοδά του στα τυφλά. Ο Χριστός μας είναι το φως. Εάν το σβήσουμε περιπατούμε στο σκοτάδι και «ο περιπατών εν τη σκοτία ουκ οίδεν που υπάγει» (Ιωάν. ιβ 35) μας λέγει ο Ευαγγελιστής της αγάπης. Κοντά στο Χριστό μας είμαστε ασφαλισμένοι, μακριά Του νοιώθουμε ανασφάλιστοι. Κοντά Του ειρηνεύουμε, μακριά Του ταραζόμαστε. Κοντά Του ζούμε ήσυχα και προσδεύουμε, μακριά Του κινδυνεύουμε και οπισθοχωρούμε.

Σήμερα με την κρίση που μαστίζει την πατρίδα μας όλοι νοιώθουμε ανασφαλείς, το αύριο έρχεται αβέβαιο, πόλεμοι και συρράξεις ακούγονται γύρω μας και η ταραχή έχει καταλάβει το μέρος της ειρήνης στις καρδιές μας. Τώρα περισσότερο, όμως, από κάθε άλλη φορά οφείλουμε να θρονιάσουμε στις καρδιές μας τον Χριστό μας, το Άρχοντα της Ειρήνης, και να θυμηθούμε με πόσο σαφή και κατηγορηματικό τρόπο μας διαβεβαιώνει ο ίδιος λέγοντας στον καθένα μας: «Ου μη σε ανώ, ουδ' ου μη σε εγκαταλίπω» (Εβρ. ιγ 5). Ας τον δοξολογήσουμε, λοιπόν, ας τον καλέσουμε κοντά μας λέγοντάς Του: «Κύριε, μείνον μεθ' ημών» (Λουκ. κδ 29) και τότε θα ακούσουμε την ευλογημένη του φωνή να μας λέει: Παιδί μου, δεν πρόκειται να σε αφήσω μόνο και απροστάτευτο. Βοηθός σου είμαι «εν θλίψεσι»

(Ψαλμ. θ 10), γι' αυτό ζήτησέ Με. «Επικάλεσαί με εν ώρα θλίψεως και εξελούμαί σε» (Ψαλμ. μθ 15). Μην απογοητεύεσαι εμπρός στα προβλήματα της ζωής. Ζήτησε τη βοήθειά μου και εγώ θα σε βγάλω από κάθε δυσκολία. Σε περιμένουν και εσένα θλίψεις, αλλά μην απογοητευθείς από αυτές. Παίρνε δύναμη, μην κάμπτεσαι, μη χάνεις το θάρρος σου. Εγώ «νενίκηκα τον κόσμο» (Ιωάν. ιστ 33). Η πίστη σου ας γίνει πηγή δυνάμεως, πηγή υπομονής, πηγή ψυχικού ηρωϊσμού, πηγή ειρήνης. Εγώ θα είμαι μαζί σου όλες τις ημέρες της ζωής σου «έως της συντελείας των αιώνων» (Ματθ. κη 20) και θα σου δίνω πάντοτε χαρά και ειρήνη.